

Argument for delvis ændring af det nuværende arbejdskrav på 3 år og 6 måneder for opnåelse af permanent ophold, når det erstattes med dokumentation for optagelse på en for Danmark betydningsfuld uddannelse.

Med denne henvendelse til Udlændinge- og Integrationsudvalget ønsker jeg at bevidstgøre medlemmerne om et forhold i lovgivningen om opnåelse af permanent ophold og dermed også indirekte om erhvervelse af dansk statsborgerskab, som på nuværende tid bidrager til en forringelse af kvaliteten i de velfærdsydelser, som borgerne bliver tilbudt.

Jeg har valgt at rette denne henvendelse til alle udvalgets medlemmer efter at have adresseret problemstillingen til to af udvalget medlemmer, nemlig formanden for Indfødsretsudvalget samt moderaternes talsperson på området.

Jeg har tidligere henvendt mig til den samlede danske offentlighed via en kronik i Politiken offentliggjort d. 20.9.2021. Alt afhængig af udvalgets reaktion vil jeg også denne gang henvende mig til den brede offentlighed for at sætte en debat i gang omkring emnet, som er følgende:

På nuværende tidspunkt kræver opnåelse af permanent ophold for ansøgere som er i Danmark på baggrund af familiesammenføring, at ansøgeren tilfredsstiller nogle krav, som selv på kort sigt er med til at forringe kvaliteten af serviceydelser indenfor omsorg og velfærd, i en sådan grad at Danmark er nødsaget til at henvende sig til lande udenfor EU for at identificere kandidater, som kan udføre pleje- og omsorgsaktiviteter specielt overfor den ældre del af den danske befolkning. Sidst har Udenrigsministeren, ifølge medierne, under et officielt besøg i Philippinerne appelleret til landets regering om, at Danmark gerne modtager filippinske sygeplejersker. Ministerens tiltag finder tilsyneladende sted uden, at man har gjort sig umage for at finde ud af hvilke muligheder, der eksisterer for, at man kan tilfredsstille behovet med herboende kandidater, som selvsagt også er bedre integrerede end filippinske eller indiske sygeplejersker og derfor også bedre i stand til at relatere til de borgere, som de forventes at skulle betjene.

Sagen er nemlig den, at en stor del af dansk uddannede SOSU-Assistenten består af udenlandske personer, som er her på et tidsbegrænset ophold, men som sigter mod permanent

ophold for til sidst i processen at kunne opnå dansk statsborgerskab, blandt andet fordi deres ægtefælle og fælles børn også er danskere.

Det er min antagelse, at mange udenlandske SOSU-assistenten gerne ville fortsætte deres uddannelsesforløb med en sygeplejerskeuddannelse, hvis det ikke stillede dem dårligere i processen mod et permanent ophold. Almindeligvis opnås et optimalt uddannelsesforløb bedst, når man kan fortsætte på en sygeplejerskeuddannelse inden for en kortere periode efter afsluttet SOSU-Assistent uddannelse. Men det er netop her at den nuværende lovgivning og administrationen af denne overfor udenlandske borgere viser sig hæmmende for rekruttering af herboende kvalificerede udenlandske borgere, som vel nok i de fleste tilfælde prioriterer afslutningen af et langt og ofte stressende forhold til udlændingestyrelsen. Derfor søger man først at tilfredsstille de nødvendige krav for at opnå permanent ophold ved at sikre sig ”Fast arbejde eller selvstændig virksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de sidste 4 år”.

Det kræves således, at man arbejder i gennemsnit 30 timer ugentlig i mindst 3 år og 6 måneder. Ønsket om en fortsat uddannelse inden for sundhedssektoren bliver sat på pause – en pause som sikkert bliver permanent og aldrig realiseret. Det er nemlig kun ganske få personer, som vil kunne gennemføre en sygeplejerskeuddannelse parallelt med et fast arbejde på 30 timer ugentlig.

Det er på denne baggrund, at jeg anmoder Udvalget om, at undersøge muligheden for at erstatte kravet om at have arbejdet minimum i 3 år og 6 måneder indenfor de sidste fire år inden ansøgning om permanent ophold, med dokumenteret optagelse på en professionskole eller lignende institution, som fører til en for Danmark vigtig uddannelse for opretholdelse af den danske velfærdsstat. Det forekommer både som en bedre menneskelig og samfundsmæssig løsning på Danmarks mangelfulde personalebestand indenfor sundhedssektoren, at man først undersøger muligheden for rekruttering af kvalificerede kandidater til sygeplejerskeuddannelsen fra danske institutioner og arbejdspladser. Når denne kortlægning så eventuelt viser sig, at landet stadigvæk mangler kvalificeret personale, kan man kaste nettet ud til andre lande.

Med venlig hilsen

Kristian Laubjerg